

Nådens gåvor, Ravlunda, söndagen 4 augusti 2013

I dag är det den tionde söndagen efter trefaldighet och temat för just den här söndagen är Nådens gåvor.

För bara en stund sedan kunde vi i dagens episteltext höra Paulus uppmana församlingen i Rom att inte ha för höga tankar om sig själva.

Istället skulle man tänka som man bör tänka, dvs med självbesinning, så att var och en rättar sig efter det mått av tro *som Gud har tilldelat honom*.

Det här är väl ganska intressant, tycker ni inte?

Man skall rätta sig efter det mått av tro som Gud har tilldelat oss människor.

Tro är något vi fått, och inte nog med det, vi tycks inte ha fått lika stort mått av tro.

Om man får tro Paulus, har Gud gett oss olika mycket.

Vid utdelandet av tro råder tydligen inte någon strikt rättvis princip.

Eller så gör det kanske det..!

Hursomhelst; Alla får vi olika mycket.

Gud bestämmer efter eget skön, eller kanske efter en för oss obekant princip vem som skall få vad när det gäller det här med tro.

Någon får helt enkel mycket tro.

Andra får mindre.

Jag har emellertid svårt att tro att särskilt många, eller ens någon blir helt utan tro vid den här utdelningen.

”Nej tyvärr Gunde, *du* får ingen tro”.

Hur skulle det se ut?

Gud skulle aldrig lämna någon i sticket på det viset.

Och för övrigt är många religionsfilosofer överens om att även ateism kan räknas till någon slags tro.

Nåväl, det är i varje fall intressant att Paulus direkt kopplar ihop begreppet tro med begreppet nåd.

För honom förefaller tro och nåd, åtminstone i det här sammanhanget, vara samma sak.

Paulus förklarar vad han menar när han fortsätter;

”Ty liksom vi har en enda kropp men många lemmar, alla med olika uppgifter, så utgör vi, fastän många, en enda kropp i Kristus, men var för sig är vi lemmar som är till för varandra.

Vi har olika gåvor allt efter den nåd vi har fått..”

Nu börjar vi kunna se sammanhanget och kopplingen till dagen tema.

Paulus menar inte bara att tro och nåd är samma sak, utan att själva *mängden* tro-nåd hänger ihop med vilka yttre gåvor vi har fått av Gud.

Alltså, jag menar gåvor som är iakttagbara av andra än oss själva.

Paulus gör en uppräknings lista av olika nådegåvor; Man kan få profetisk gåva i förhållande till sin tro, tjänandets gåva hos dem som tjänar, undervisningens gåva hos den som undervisar, tröstens gåva hos den som tröstar och förmanar och så vidare.

Jag har svårt att tro att Paulus i den här uppräknings listan gör någon inbördes rangordning eller värdering av de här egenskaperna, utan dessa får nog ses som exempel på olika nådegåvor.

När jag liksom säkert övriga sommarpratörer, höll jag på att säga, -det är *också* ett hedersuppdrag, jag menar förstås gästpredikanter, skulle sätta mig ner och försöka formulera mina tankar kring dagens tema kom helt naturligt funderingar kring begreppet nåd, och jag blev påmind om att nåd har flera olika betydelser.

Vi har ju till exempel nåden i betydelsen *benådning* i juridiska sammanhang, samt *nåden som kristet begrepp*. Dessa betydelser hade jag väl sedan tidigare på ett *ungefär* klart för mig, men efter lite efterforskande blev jag snart påmind om att nåden ju även fanns som *titel* i

ers nåd samt även som *maktprincip*, t ex i kungadöme av Guds nåde.

Titeln Ers nåd eller hans eller hennes nåd användes förr om eller till personer som kunde benåda någon, dvs kungar eller drottningar.

Och deras kungadömen var av Guds nåde, vilket innebar att ämbetet var instiftat av Gud, och att regenten ansvarade inför Gud och Gud allena.

Kungen var alltså närmast i rang efter Gud.

Det innebar att underkastelse inför kungen var en självklarhet.

Kungadömet var ju instiftat av den allra högsta auktoriteten, Gud fader själv.

Detta var ju naturligtvis ett väldigt starkt och även praktiskt argument för att bli åtlydd i olika sammanhang, och naturligtvis även en ganska smart *politisk konstruktion* för otåliga regenter som inte orkade tjafsa med bångstyriga undersåtar, eller argumentera för sin sak inför rådet.

Martin Luther stödde för övrigt den här tanken, vilket sannolikt hade en hel del med ren och skär överlevnad att göra när relationen mellan honom och påven var som mest infekterad.

I och med att Martin Luther förklarats fredlös av kejsaren Karl V, som naturligtvis var övertygad och trogen katolik, och säkert på en direkt eller indirekt önskan från Rom, hängde ett dödshot över Luther. Som fredlös hade man ju inget som helst stöd att vänta från samhället och vem som behagade kunde utan någon risk för juridiska efterföljder döda en fredlös. Luther var alltså helt beroende av beskydd och stöd och fick detta från kurfursten Fredrik III av Sachsen. Fredrik III lyssnade naturligtvis gärna på teorierna om kungadömet av Guds nåde.

På tal om infekterade relationer så var för övrigt relationen mellan kejsarna och påven även den ofta tämligen ansträngd, eftersom båda menade sig ha tilldelats sin makt direkt ifrån Gud.

Vem var högst i rang?

Vem skulle lyda vem och i vilka frågor?

Frågan blev onekligen komplicerad eftersom problematiken om rang och jurisdiktion var olöst. Detta sagt som en liten utvikning.

Nåden som *kristet begrepp* inbegriper förutom det vi redan har talat om, även Guds nåd i en mer vardaglig

och begriplig betydelse.

Man talar om Guds nåd som den barmhärtighet, mildhet och kärlek som Fadern visar oss människor. Även livet som helhet och skapelsen som sådan har sagts vara uttryck för Guds nåd.

En återigen något mer komplicerad bild av Guds nåd är bilden av nåden som skänker frälsning från synd.

Detta är också en fråga som har framkallat många konflikter och skapat mycket friktion och irritation inom kyrkan genom seklerna.

Frälsningen från synd sker enligt de flesta teologiska tolkningar genom att vi människor, trots vår ovärdighet, räddas från döden.

Döden är nämligen straffet för våra synder.

Synden i sig bottnar i människans trasiga förhållande till Gud och som ytterst kommer ur syndafallet där människan trotsade Guds vilja och därefter kördes på porten från paradiset.

Ja, ni känner ju till historien..

De flesta teologer och kyrkofäder har varit överens om att det rått en bruten gemenskap med Gud.

Däremot har man livligt diskuterat och rentav stridit kring syndabegreppet och hur människan skall förhålla sig till detta begrepp kontra Guds nåd som befriar från

synd.

Uppfattningen om den fria viljan hos oss människor har dessutom ytterligare skapat oreda i debatten.

Inte minst har det stridits mellan den romersk-katolska och den protestantiska kyrkan.

Naturligtvis, höll jag nästan på att säga.

Man har dock ansträngt sig och i ekumenisk anda kommit fram till att man faktiskt egentligen har en samsyn kring dessa begrepp:

Nåden är Guds fria, villkorlösa gåva som samverkar med människan och *vägleder* hennes fria vilja.

Detta har man enats om.

..Det är egentligen fascinerande när man tänker på hur mycket av tron som vi idag delar som självklarheter och sanningar inom kyrkan som faktiskt har diskuterats och dragits i långbänk och som har resulterat i kyrkopolitiska strider med upplösning i säkert otillfredsställande kompromisser, samt t o m splittring inom kyrkan som resultat, alltsedan 300-talet.

Vår trosbekännelse är ju ett sådant exempel.

Det finns fler.

Nåväl, man får ju hoppas att en sådan här gudomlig

vägledning inte styr eller påverkar vår fria vilja i någon *nämnvärd* utsträckning..

En fri vilja är väl bara värd sitt namn om den verkligen är helt fri, åtminstone fri från *gudomlig* påverkan.

Sådan Gudomlig manipulation liknar väl på något vis.. fusk?

Men Gud skulle dock *aldrig* fuska!

-Att dela på röda havet är inte fusk.!

Egypterna hade väl i så fall också gudar som kunde hjälpa dem?

Skämt åsido. Faktum är ju att vi i många av våra böner faktiskt *ber* om vägledning från vår Herre, så vi får nog räkna med att stå under viss gudomlig påverkan, och det ska vi nog vara tacksamma för.

Så hur är det med oss själva då?

Vi, som har samlats här i Ravlunda kyrka för att fira mässa tillsammans.

Vilka nådegåvor har *vi* fått, och hur förvaltar vi dessa gåvor?

Per Frostensson talade ju förra söndagen om att vi var skapta för att älska och just skapa.

Säkerligen finns det både yttre och inre gåvor.

T ex att ha vänner omkring sig är något som är högt skattat av de flesta, och ses säkert av många som en

nådegåva.

Likaså hälsa, arbete och meningsfull sysselsättning.

Att kunna uppskatta och glädjas åt det där lilla och vardagliga i tillvaron är *verkligen* något att vara tacksam över, och är i sig en verklig nådegåva.

Barn och barnbarn ses ofta som uppenbara nådegåvor.

Säkert kan man också se olika talanger som någon har som nådegåvor, och är denne tillräckligt begåvad, *se där*, tillräckligt *begåvad*, kan säkerligen även dennes omgivning uppfatta och uppskatta dessa hos den duktige konstnären, musikern, författaren, idrottsmannen eller vad det nu kan handla om.

Men den allra största av alla nådegåvor måste väl trots allt ändå vara den att Jesus Kristus dog på korset för vår skull?

Jesu död och uppståndelse innebär att det trasiga förhållandet mellan Gud och oss människor helades och återupprättades.

Vi fick återigen en möjlighet till en nära och sann relation med Gud genom tron på Jesus Kr, hans son. Våra synder och våra brister, våra svagheter och tillkortakommanden är oss evigt förlåtna genom denna, ofattbart generösa, Guds gåva till oss människor. Och alldeles snart skall vi, som vanligt om söndagarna

få dela detta trons mysterium i nattvarden.

Vi kommer om bara en liten stund kunna få ta del av Kristi kropp och blod i form av brödet och vinet.

Detta bröd och vin som är just bröd och vin *samtidigt* som det är Jesu kropp och blod.

Hur är det möjligt?

För Gud är allt möjligt.

Gud gjorde det även möjligt för Jesus att *samtidigt* vara sann Gud och dessutom sann människa.

För Gud är allt möjligt.

Gud har skapat oss till sin avbild, och därigenom blir allt möjligt även för oss människor.

Det gäller bara att komma ihåg det.

Allt blir möjligt genom tron på Gud och Jesus Kristus.

Avslutningsvis några ord av Bo Setterlind som får tjäna som en slags påminnelse till oss alla om att känna tillit och ta vara på våra möjligheter och våra liv;

Herren är det ljus i mörkret som möter oss för att vi skall se vår möjlighet.

Låt oss be och bekänna: (Trosbekännelsen)